

Že prej, namreč dne 20. februarja 1826 je bil prosil za izpraznjeno mesto humanitetnega profesorja v Ljubljani, a obenem, da naj se mu konkurzni izpit izpregleda. Toda zastoj. Dne 21. septembra 1826 je zopet obnovil prošnjo za Ljubljano. Na to prošnjo je dobil odgovor dne 16. novembra 1826 in povedalo se mu je, „daß gegenwärtig keine Humanitäts-Lehrstelle in Laibach erledigt ist und Sie keinen Dispens von einer humanistischen Konkursprüfung bedürfen, da Sie wirklicher Humanitätslehrer sind, und die Verordnung, welche Ihre Bitte veranlaßte, nur höhere, aber nicht Gymnasiallehrämter beziele.“

Leta 1827. sta se zopet v Ljubljani s povišbo Elija Rebitscha in z umirovljenjem Jurja Eislerja izpraznili dve humanitetni učni mesti. Zdaj se je izpolnila Čopova želja. Z dekretom učne dvorne komisije z dne 30. julija 1. 1827, številka 3621 je bil premeščen v Ljubljano z letno plačo 800 fl. Po smrti Matija Kalistra se mu je potem 15. novembra 1828 poverilo začasno vodstvo licejske knjižnice poleg učiteljevanja. Ko so pozneje razpisali knjižničarsko mesto, je poprosil Čop zanje 7. februarja 1829. In šele z najvišjim odlokom z dne 8. junija 1830 je bil stalno nameščen kot knjižničar, oziroma varuh knjižnice; imel je 800 fl. letne plače in prosto stanovanje v licejskem poslopju. Mirovati mu pa tudi sedaj ni dalo, hrepenel je više. Dne 5. julija 1832 je prosil za izpraznjeno mesto I. varuha na c. kr. vseučiliški knjižnici na Dunaju in dne 14. junija 1834 je kompetiral zopet na Dunaj. Z najvišjim odlokom z dne 23. decembra 1837 se je podelilo dotično mesto prvemu skriptorju c. kr. dvorne knjižnice Francu Lechnerju. Med tem je bila Čopa že smrt ugrabila v tolmačevskih tolmunih (6. julija 1835). Prošnja s prilogami je dospela nazaj dne 14. marca 1838 z opombo: „Die Beilagen des diesfälligen Kompetenzgesuches vom 14. Juny 1834 sind den hinterlassenen Erben des seither verstorbenen k. k. Lyceal-Bibliothekars Mathias Zhop zu Handen des Dr. Preschern zuzustellen.“

Čop torej ni bil nikdar knjižničar v Celovcu, samo kompetiral je enkrat za to mesto, toda brez uspeha. — L. P.

Gospod Chrzanowski, odvetnik v Poznanju, ki je pred par leti posetil tudi Ljubljano, je dne 29. maja govoril znamenit govor zoper novi pruski zakon o nedeljivosti posestev, ki je naperjen proti Poljakom. Znamenit je ta govor, ker ni le poljski, ampak i slovanski in pred vsem tudi slovenski. V tem govoru se ozira namreč na Slovence, češ: „Evo Slovence, mali narod slovenski, narod brez zgodovine, brez spominov nepremaganosti in svobode. Izgubil je mnogo zemlje, a zdaj je tega konec, od nedavna se bojuje z uspehom in zavrača neprijateljske čete. Iz ljudstva — nima plemstva — iz ljudstva so izšli ti delavci, oboroženi v silo dela in prosvete, v razum in oduševljenost“. Da bi tako bilo!

Zanimiv je ta slovanski glas med Poljaki, ki se končuje z besedami: „Vsak narod slovanski, boreč sa za zemljo na zahodu, sme drugim reči: „Za svojo in vašo se vojskujemo zemljo“. (Kuryer Poznański, 1. jun. 1904.) —x—

